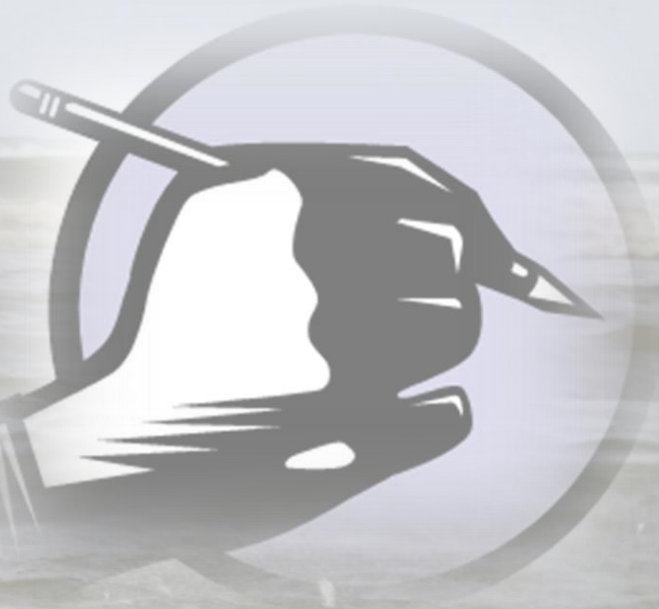

VAN OVER DE IESSEL

juli 2019

met in disse editie:

- *Diny Groothalle 'Thuuskommen'*
- *Henk Vos 'Soms... Gelukkig...'*
- *Corry Overmars 'Kringies'*
- *Henk Hooijer 'Pissende Griete'*
- *Herman Kampman 'Febrieker'*
- *Diny Kloek 'Taal'*

Colofon

•Joargaank 10, Nummer 03

•Utgave: 1 juli 2019

•Deur: SchrieversBond Overijssel

Redactie:

- Henk Vos
- Riek van der Wulp
- Lo van der Wulp

Redactieadres: riekenlo@chello.nl
(Riek en Lo van der Wulp)

Lay-out: Diny Kloek en Alien Valk

Foto's: Riek van der Wulp,
Diny Kloek
of een bi-jdreage van de auteur

Volgende editie: 01-10-2019

inhold

schriever

titel

Veurblad

Colofon

Inhold

Van de redactie

Henk Vos

Thuuskommen

Diny Groothalle

Zomerzunne

Femmy Woltman

Strip: Mijnheer Achterkamp

Kampman en Mollink

Febrieker

Herman Kampman

Soms...Gelukkig...

Henk Vos

Kringies

Corry Overmars

Een rontien umme...

Albert Greveling

Muuite weerd...

Haiku's van Mineke

Mineke Mollink

Jannie Bakker

Nijhoff

Bewærking

Riek van der Wulp

Nijhoff

Pissende Griete

Henk Hooijer

Kört spul..!

Corry Overmars

Taal

Diny Kloek

Suja... suja... kiendtien...

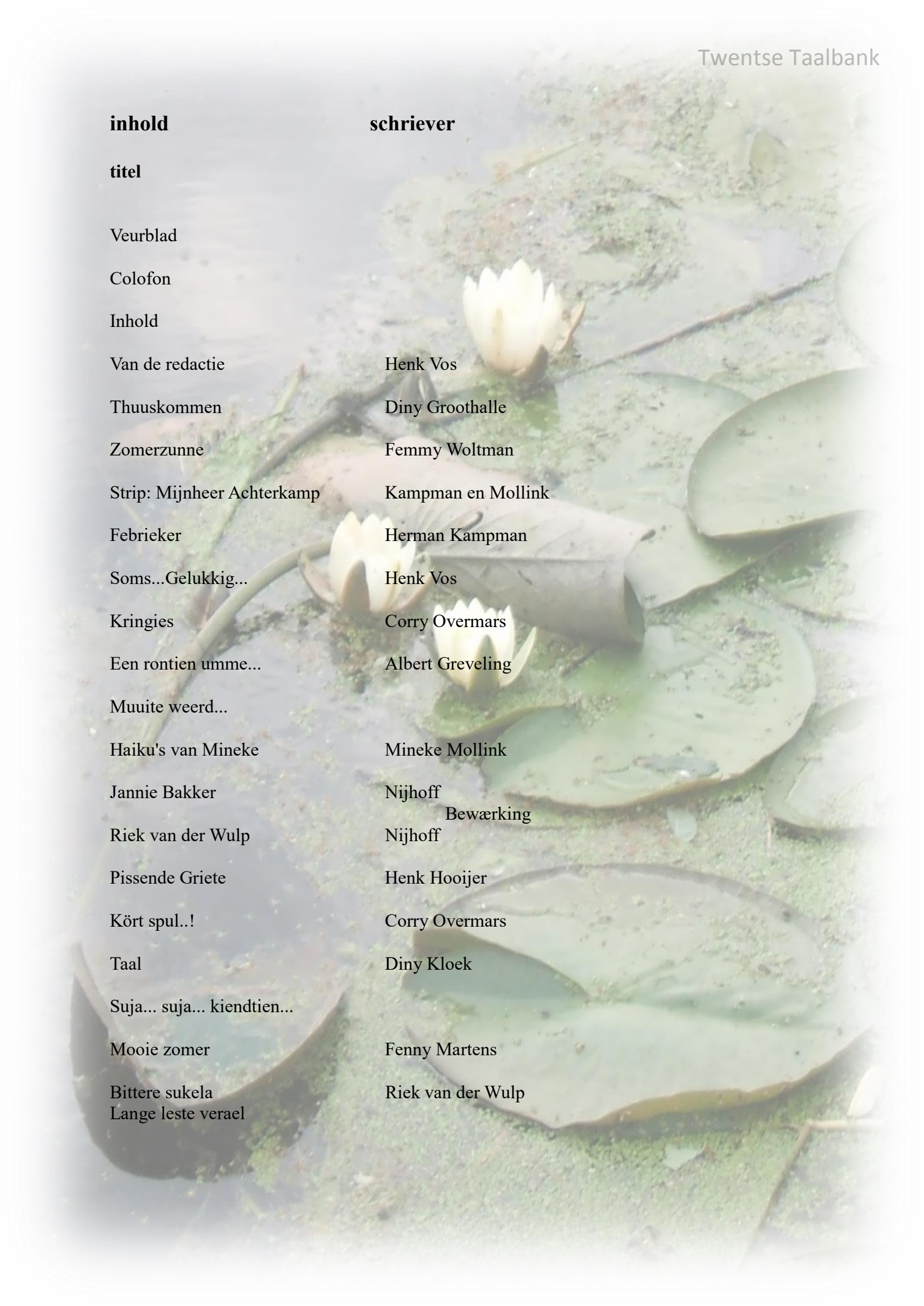
Mooie zomer

Fenny Martens

Bittere sukela

Riek van der Wulp

Lange leste verael

Van de redactie..

Wi-j bint goed te passe.

Dat zegt ze as ze zich lekker vuult, gien gezeur an de kop en zin um wat te goan doen.

Wanneer a-j verhaalties onder de ogen kriegt die mooi bint um te lezen, ök dan ku-j oe lekkker te passe vuuln.

Dat gef een warm gevuul. Bi-j sommige verhaalties bi-j de zakdoek hoaste neudig en bi-j aandern krult de mondhoeken omhoog.

Dus wi-j hebt weer een heel stukkie è-lezen.

Toch bliede dat ik dat vrogger goed è-leerd heb. Et meeste heb ik met è-kregen van juffrouw Lukien.

Ik vun dat gien fijne juf. Zat veur mien gevuul altied op mi-j te katten. Ik bin heur nog niet vergeten noa zeumtig joar. Mug van heur ök niet in een schrift skriem. Mus altied op losse blaadties.

Later heb ik et op de skrieversklub wel weer in haald.

Beste schrievers/lezers de VODI is er weer!

Besteed wat tied in de vakaansie umme dat blaadtie deur te blaadern, is de muite weerd.

Bin ni-jschierig noar de melodie van de fabrieker van Herman Kampman.

Ik neem an dat, dat er bi-j is.

Mineke hef zich op et haikopad neer e-zet. Henk Hoojer gef de pissende Griete de ruimte.

De ofgelopen warme zomerdagen bint nog niet vergeten. Riek van der Wulp is an de Bo(e))mmel e-west en Jannie Bakker ok. Ja en sukela is niet altied zute, Riek lot oons een stukkie pruvn.

Dinie Kloek wil weer vliegen. Mar wel in et dialect!

Vermaakt oe er mar met...

Namens de redactie: *Henk Vos*

Thuuskommen

Oaveriessel
met oew'n Iessel,

a-k weerkomme
uut het westen
en dan zo'n bettie
in het lesten
biej Deaventer
oaver de brugge riej
bin ik
aaltied bliej

*

Diny Groothalle
-Den Ham-

Zomerzunne

"Now wil ik joe dit wel even veurolln, ankoemende zomer zal aandere verlopen as veurgaonde jaoren."

"En hoe mot dat dan wel aandere worden," is de vraoge die Kees an zien vrouwe Marie stelt.

"Dat za-k joe vertellen. Moe-j hier ies kieken. Hier in dizze utgaonskraante. Het stiet barstensvol mit biezunderheden die a-j kunnen bekieken en mit net zoveule evenementen. En daor wil ik dit jaor now ies en. Weet ie nog wel dat wi-j verleden jaor een utgaonslieste hadden opesteld?"

"En wat stond daor dan wel op?" onderbreek Kees eur.

"Moe-j lustern. De Kamper-uidaegen, de tunen van Mien Ruys, het klompenmuseum, de vliedertuun, ja nog veule meer en wat is er van trechte ekeumen, niks, elemaole niks. Meneer had altied wat. Altied wat aandere an de slief. Olde rommel had ie genoeg ezien, en stoelenmatters en muusse-aoksters ook en bi-j et zien van een spinnewiel gung joe de griezel over de rôgge. En dan dat geslenter, o daor had meneer toch zoe'n hekel an. Weet ie nog wat ie zeden? "Braderie, braderie, braoderi-je zu-j bedoelen en veur ik et in de gaeten hadde zette ie et gat op de fietse en omtied lag de karbonade en braodworst op de barbecue."

"En wat was daor now mis mit? Ie em-m er maar lekker van eten en w-'j waren die dag op een smaekelijke meniere kwiet en vlak bi'j de waarken. Wat wil ie now nog meer?"

"Juust, dat is et. Vlak bi'j de waarken. 't Was mi-j toen allemaole goed maar dit jaor giet et aandere. Ik wil ook wel ies aargens naor toe. Veur a-j 't weten kan et niet meer en dan em-m wi'j naargens wat van mit ekregen. Hier! Hier is de kraante en now zeuk ie maar ies uut wat joe goed toeliekt. As wi-j et op de fietse ofkunnen is 't mi-j goed en aandere pakken wi-j de auto. Veur een dagtocht gaon wi-j naor een reisbureau."

"Wat zeg ie? Een reisbureau?"

"Dat eur ie goed maar ie euren alleen het leste woord. Ik zee dat ie zelf now maar ies moeten uitknobbeln wat wi-j dit jaor gaon doen. Ja, zeg maar niks. Ik wete ook wel dat een rondtie Beulaeker en de Blokzieliger diek de meui'jte weerd bin-n maar ik wil wat aandere. Dan spreek ie ook nog ies een meense a-j de mond eupen doen temeeste. Kiek," gung Marie verder," dan gaon wi-j aargens op een terras een koppie kôffie drinken en dan nemen wi-j er een lekkere appelpunte bi-j."

Kees keek wat bedaenklijk. "Ik wil niet veule zeggen maar et liekt mi-j beter dat w-'j de thermoskanne mit kôffie zelf maar mitnemen en ie snieden dan maar een stôk van joen'n eigen gebakken appeltaart of want die smak naargens lekkerder. Dat em-m wi-j dan maar mooi verdiend maar ik zal now doen wat ie zeggen," en mitien pakt hi-j de utgaonskraante en legt die uutgespreid veur em op taofel.

Marie kek over zien skolder mee en wes verschillende attracties an.

"Tjonge jonge, er stiet nogal wat in, maar wat docht ie van de moerasroute achter Wannepervene. Mooie naature, kiek hier, fietsen of kanoën deur de Weerribben of een rondvaart over de Wieden. De musea in Staphorst en Genemuden of Gieterm, of de Sluus bin-n zeker de meuijste weerd en dan?" "En dan nemen wi-j de thermoskanne mee en een kladde mit stute en niet te vergeten de appelpunte." Marie wordt er aoste kribbig van.

"En wanneer et regent of er stiet een batse wiend, wat doen wi-j dan?"

"O ja dit wil ik nog wel zeggen: IJS en WEDER dienende. Want as de zonne as een ploerte an de locht stiet en de thermometer meer as 25 graoden angef, dan blieden wi-j mooi bi-j de waarken. As er wiend stiet hetzelfde dan moeten wi-j in d'aarfst maar ies weer kieken."

Dan is 't ook mooi."

"Ik eure et wel weer," zegt Marie en grep de kraante van de taafel.

"Waarveur zetten ze dit allemaole in de kraante! Om volk te kriegden en niet aandere. As alle meensen net zo waren as ieje konden ze de boel wel sluten of ofblaozen.

Maar et zit zo mannegie, wanneer de omstandigheden goed bin-n wat betreft onze gezondheid, en ie strubbeln tegen, dan gao ik alleen. Goed begrepen? Dan ..gao.. ik.. alleen! De kraante wordt bi-j de aandere kraanten in de bak elegd en de daegelijkse

waarkz'mheden vraoge weer de aandacht.

En now de vraoge: Wat doen die twee? Toevallig weet ik et en mocht ie ze op een dag tegen koemen, doe ze de groeten van :

meneer
Achterkamp

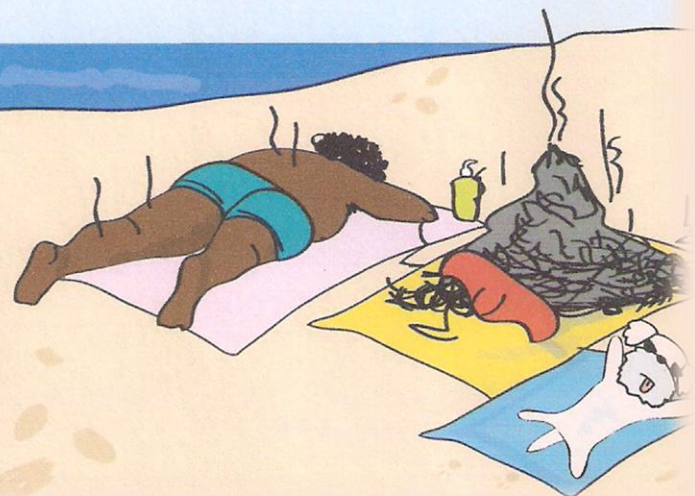

ACHTERKAMP, IE MUT OE INSMEERN,
AANS VERBRAAN IE KATS!

JOHAN & KRIS

Meneer Achterkamp

Het lied van 'n febrieker

**Hij was een febrieker en hij had het niet breed,
een febrieker mos warken in lawaai, stof en zweet.
Zien wark was eentonig en veur zien geld mos hij zwoeng,
zien leam wörden ontregeld deur 't wark in drie ploeng.
Want hij was een febrieker, hij gaf krach an textiel.**

Noa de legere schoole, zien jeugd was veurbie,
wat mosse goan doene, det wusse toen nie.
Maar hij had geen keuze en gung noar 't febriek;
met 'n vaste betrekking had hij groot geliek.

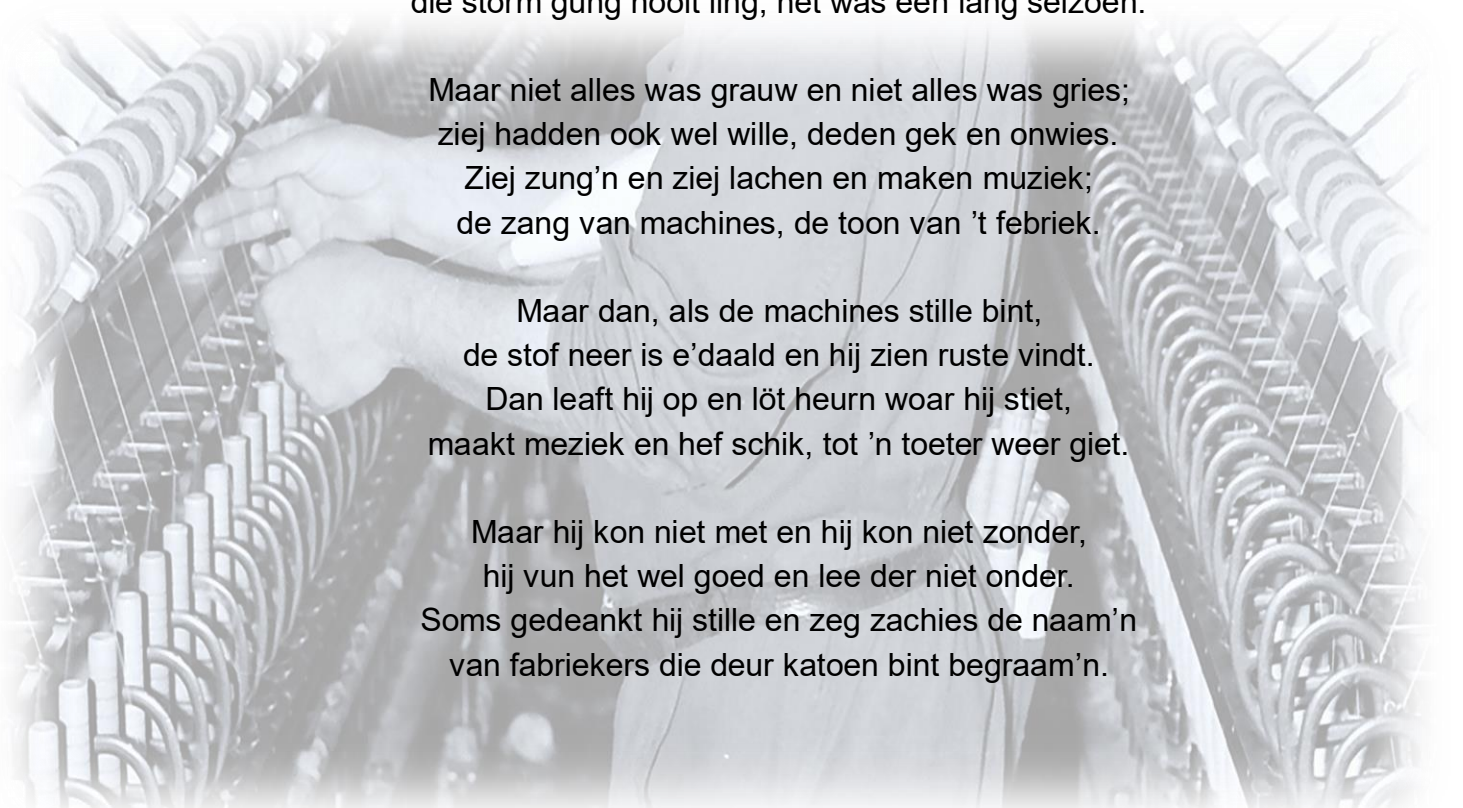
Duuzend kjels, duuzend vrouw'n gung'n deur de poorte,
hun lot veurbestemd vanof hun geboorte.
Jong en aold noar 't febriek veur geld of gezin,
mondood deur 't lawaai de febriekszaal weer in.

Bateur, spinnerieje, weaverieje, de bleeke,
soms bleef een febrieker graag in gebreke;
't Was aaltied slech weer in die sneeuw van katoen,
die storm gung nooit ling; het was één lang seizoen.

Maar niet alles was grauw en niet alles was gries;
ziej hadden ook wel wille, deden gek en onwies.
Ziej zung'n en ziej lachen en maken muziek;
de zang van machines, de toon van 't febriek.

Maar dan, als de machines stille bint,
de stof neer is e'daald en hij zien ruste vindt.
Dan leaft hij op en löt heurn woar hij stiet,
maakt meziek en hef schik, tot 'n toeter weer giet.

Maar hij kon niet met en hij kon niet zonder,
hij vun het wel goed en lee der niet onder.
Soms gedeankt hij stille en zeg zachies de naam'n
van fabriekers die deur katoen bint begraam'n.

**Hij was een febricker en hij had het niet breed,
een febricker mos warken in lawaai, stof en zweet.
Zien wark was eentonig en veur zien geld mos hij zwoeng,
zien leam wörden ontregeld deur 't wark in drie ploeng.
Want hij was een febricker, een warkman in 'n blauwen kiel,
hij was een febricker, hij gaf kleur an textiel.**

Herman Kampman-Hellendoorn-

Soms... Gelukkig...

Een enkele keer heb ik dat.

Aandern hebt dat misschien ök wel. Ik heb er nooit met iemand over had.

Dat mut ik is opskriem dacht ik.

Op 14 januari 2019 rond 'smiddags 6 ure was er weer iene.

Ik mus nog wat eten, mar wus niet wat, et was zundag en dan wil ik er eigenlijk niet zo'n trammelant van maken. In de weke feitelijk ök niet mar ie mut wat.

Ik keek in de koelkaste en toen wus ik et.

Ik zag doar een pakkie nog varse roggebrood liggen die ik net een dag eerder los è-maakt had.

Ik wus ök dat er argens achter aandere producten nog een half kupie roomkeze met kruden mus stoan. Doar maak ik mi-j een paar lekkere happies van dacht ik.

Botter op twee plakken roggebrood en op de iene daarvan een loage krudenkeze van zo'n 6 a 7 mm dikte. Op mekare stapeld en in 6 ongeveer gelieke stukkies è-sneen. Een beker bijna warme melk è-maakt en toen was et er. Het gelukzalige moment. Iets lekkerder is er niet vind ik. Toen ik daarvan zat noa te genieten deed ik de tillevisie an. Een Barokkwartet speuln zukke mooie muziek dat ik dacht ze speult et specaal veur mi-j. Een tweede gelukzalig moment vlak achter mekaar dacht ik, dat krieg ik niet goaw weer. Doar wor ie dan toch een poosie helemoale gelukkig van.

Mu-j noa goan, dan bi-j 77 joar, ie kunt alles nog goed pruum en dat eerst ök nog zulf kloar maken en dan een mooi stuk Barokmuziek lustern umdat de oorn ök nog redelijk goed bint. Wie kan dat nog zeggen op die leeftied, ik kenne ze wel anders.

Toen herinnerde ik mi-j dat ik vrogger as jonge ök zo'n moment heb had.

Ik was een joar of twaalf et was ök zo rond disse tied van et joar. Een nare koalde wind mar wel met et zunnegie erbi-j. De sni-j was net een dag of wat doarveur weg è-dood. Wi-j woonden tegen et roege heideveld an dat er toen nog was. En et was ongeveer etzulfde weer as wat er disse weke was.

Wel zunnig mar een snibbige koalde wind. En in dat veld leup ik vake te struun. De mooiste speultune die a-j kunt bedenken. De koalde wind bleus deur mien jassie en ik leup te riln toen ik een grote bentepolle zag met doar achter een koelegie. Waarschijnlijk had doar al wel een reegie of zoiets in è-legen. Doar bin ik achter goan liggen. Lekker warm in de zonne, geborgen in aardse opgruisels en in sloap è-völn.

Weer wakker van de koale toen de zonne weg was. Veuls te late in huus
natuurlijk.

Woar kom ie weg? Toen ik de toedracht verteld had kreeg ik te heurn, "Wil ie
dat nooit weer doen d'r had oe wel een adder kun bieten want die zit doar
zat en die zuukt ök zo'n warm plekkie.

Het gelukzalige gevoel van dat fijne warme koelegie was er toen wel wat of,
maar vergeten doe ik dat as ik niet dement worde nooit meer.

Henk Vos -Hoogeveen-

Kringies (Een ver-aal met een oopm ende)

Doar stoat ze, iénzaam en stillegies langes de oevers van et Zwartewater.
 Zie ef woorden ad met Anne, eur volwassen dochter.
 Eigenlijk ef Anne geliek, bedenkt ze zich. Zie is as moeder wel ies ard, zit vaste in eur
 eeëng stramien, is rechtlignig.
 Zie ef ook dit keer teëngoaver eur dochter niet toe kun gèem.
 Wel ad ze et graag ewild, mar ze kon zoas zovake, de woorden niet vinn.
 Zi-j gien woorden kun vinn, zo vremd, zie zit nooit umme woorden verleëng.
 Zie mut d'r uut, noar buten, zie döt de jasse an en löp noar 't Díép (zo wordt et
 Zwartewater in de volksmond enuumd).
 't Díép, et Zwartewater, et klinkt mysterieus. Donkere díéptes, zwart water met een
 bulde ge-eimen net as mensen.
 Welk mense ef gien díépe díéptes en gien ge-eimen?
 Zie pakt een stíén, et lèk of e doar speciaal veur eur is neer-elegd. Zo, dichte bi-j eur,
 kàts veur de vóéten en veur 't opraapm.
 Effm de stíén in d' and oalen en met lichaamswarmte opwarmm. Veur eur gevuul kreg ze
 dan eerder antwoord vanuut et water. Mar misskien is det ook wel bi-jgeleuf.
 Dan gooien en kieken wat as ter gebeurde.
 Een plons klinkt en kringies van klein noar groot, van groot reliëf noar klein, van
 dichterderbi-j noar varderder weg kabbelen dansend oaver 't water.
 As ze d'r noar kek mut ze denken an Anne. Die is dichtebi-j, die zit in et grote reliëf
 van de watercirkel.
 Resoluut keert ze zich umme, weg van 't water, noar Anne toe, en proaten goan, en
 uutproaten goan. Gelieke goan doen, veur ze zich bedenken kan.
 Toegèem det ze te àrd ewest ef in eur oordeel, ook disse moal, mar det ze t niet zo
 ewild en bedoeld éf.
 Vroang of Anne eur ellepm wil umme det te veranderen, want alleent kan ze 't vaste niet
 veurmekare krieëng.
 Een fris windtien màk eur de wangen gluuierig, of kump det van 't denken?
 Et kan ook komm van det strakke kieken noar et donkere díépe water.
 Effm later löp ze et pad op van Anne 's uus, eur àrte begunt wat sneller te sloan.
 Zie löp langes de ziedkante noar achteren, et sneller sloan van eur arte is bonken eworn.
 Tjonge det is mulijker as z'edacht ad.
 Zie drukt de deurklinke noar benèden.
 Op slot, de deure zit op slot. Wat mut ze now?

Een rontien umme, in een arg var laand:

(een fabel in dichterlijke vorm)

In een var vremd laand
 elemaole an de aandere kaant
 van dizze wereld-kloot,
 vund ik een 'eel arg vremd kleinood.
 't was nao een ele kolde nacht
 toen ik dat rare veurwarp zag.
 't lag an de kaante van et pad,
 zo'n dink a'd ik nog nooit e'had.
 zo in een raand van nije snee j,
 op 't pad lag al een dikke snee j,
 alles was nat, en 'eel arg kold;
 et 't gekke stuk leek wel van 'ôlt.
 maar is dat niet, dat is et gekke,
 et ad de kleur én de structuur,
 maar 't veulde meer as van een dier.
 een bot, een éénhoorn? Hier?
 't bos waar wi j liep-n was toverachtig,
 't was groot en ook 'eel 'oge e-west.
 wat er nog rest, bin donk-re stammen
 ofstekend teeng 't mistig wit.
 dit was een 'ele rare plek,
 zovar ai kieken kon zag 't zwart, van 't ôlt
 nao felle braand, diepe verkoold.
 ier lees ie, e krast in 't ôld, in hiërogliefen
 't ver-aal zó van de ôldste stammen.
 en dan zo'n vremd bekend stuk ôlt:
 is 't ólt?, of stien?, of bot?
 Menselijk...? on-aards...! kwam ier soms ooit
 zo'n UFO, van een varre starre,
 en ging dat fout, alles kapot?
 is nao die braand 't bewies vergaon?
 is alles weg, der niks van over?
 allend nog dizze stukkies van 'n vremd onaards bestaon,
 was 't iernaolemaole e-daon, mit 'd-expedisie.
 of is et toch een mens e-west die zo, bi j vol verstaand, ier kaansen veur een
 fabel zag.en iets gewoons, um goed bekend,

as grap in de natuur liet leeng
 t in zien kop: wie ier ooit laangs komp
 ziet ier dat 'olt, lut et vast leeng
 maar... pakt ie 't op... ziet ie dan ook:
 dit ís gien 'olt, is ook gien gold
 gien bot, gien stien, 't wark van een zot of...
 is ier iets e west wat niemand ooit zag?
 vien ie, zo varre weg, zo an de kaante
 Iets van een starre, wat oe diêp an 't denken zet
 niet altied is natuur, natúúr

't lag er niet zómaar veur de pret...
 'ier bin oen 'ársens weer an zet!
 wat et ook is,
 'k bin al zó wies ,
 et is gien bot uut 'Paradise'.

Naor anleiding van et oppakk n van wat stukkies materiaal die wel machtig veule
 lieken op stukkies van een dikke takke, laangs een pad in et gebied 'Paradise'. In
 et noorden van IDAHO in noordwest Amerika. Nao veul zeuk n en vraong an veul
 volk bliest et te gaon um stukkies uut een katalisator van een auto. Maar 't kon
 ook zomaar wél van een UFO weez n...

Weerd umme te wieten..!

*Jorenlaangk ko-j in ons digitale tiedkrift de körte
værsies van Mineke Mollink antræeffen. Met ingang van nummer 38
hebben wi-j een ni-je rubriek: Haiku's van Mineke...
De redactie oopt daa-j ze met plezier magen lezen.*

RvdW

Haiku's van Mineke Mollink

Wat is een Haiku ?

Een Haiku is een oale Japanse maniere van dichtkunst.

't Is een heel kort en niet riemend gedich van drie regels.

Oorspronkelijk môg de earste regel mar uur 5 lettergrepen bestoan,
de tweede regel môg 7 lettergrepen hemm'n en de leste regel wear 5
lettergrepen.

Umdat de Japanse taal völle korte woarden kent, en die woarden niet uut zovölle
lettergrepen bestoat as oonze westerse talen, kump de regel 5-7-5 niet altied uut.

Op zich is dat niet arg en stoart men zich doar ok niet zo arg an, hoewel men
wel probeart zich zovöl mögelyk an de 5-7-5 regel te hoalen. De inhold is dan
toch iets belangrieker dan de regel !

Het onderwarp van de Haiku is vake een zintuuglijke ervaring, een objectieve
ervaring den dan ope-schreem wödt zoas de dichter dat hef ervaren.

Op de oale Japanse maniere waren veural de seizoenen en de natuur een geliefd
onderwarp.

De redactie.

**Oene oog'n ziet het,
't harte vuult 't pas later.
Zo sprek de natuur.**

**De dag duustert al.
Laat lich glidt noar't westen.
De toegang is vriej.**

**Later is 't zo
zea de oale man gehöast.
Doatum stiet al vaste.**

**Het hef mear kaant'n.
Arg duudelijk is het niet.
Soms is 't licht soms donker.**

**Gekoer op 't dak,
't lik der nog stiller van.
Geluud met vearties.**

**De zonne zeg ok niks.
Loat de luu 't zelf uutzuuk'n.
Die weet 't toch better...**

-Mineke Mollink-Hellendoorn.

Bommelen...

De leden van de Schrieversbond Overijssel, ofdielige de Kop, emn eur van 't veurjoor bezig éúln met de bewærking van een sonnet van Martinus Nijhoff, n.m.l. het gedicht:

Ik ging naar Bommel om de brug te zien.

Zie emn allemoale noar veurbeeld van dit gedicht een ni-j sonnet emaekt, maer wel met etzelfde riemskema, ritme, leestekens enz.

Et onderwærp was vri-j.

Toch is d'r oaste een ni-j wærkwoord ontstoan, want as wi-j mekaere tegenkwamen wörde de vroage esteld: "Muu-j nog 'bommelen?" of: "Bi-j al 'uut'ebommeld?"

Jannie Bakker en Riek van der Wulp emn eur gedicht beskekbaar esteld veur dit julinumner van VODI en in de komende nummers zullen d'r nog meer volgen.

Alle leden vunden et prachtig umme te doen, maer et is tien keer muuilijker dan een ni-j gedicht te maeken.

Ier volgt eerst et gedicht van Nijhoff:

De moeder de vrouw

Ik ging naar Bommel om de brug te zien.

*Ik zag de nieuwe brug. Twee overzijden
die elkaar vroeger schenen te vermijden,
worden weer bureen. Een minuut of tien
dat ik daar lag, in 'gras, mijn thee gedronken,
mijn hoofd vol van het landschap, wijd en zijd-
laat mij daar midden uit oneindigheid
een stem vernemen dat mijn oren klonken.*

*Het was een vrouw. Het schip dat zij bevoer
kwam langzaam stroomaf door de brug gevaren.*

*Zij was alleen aan dek, zij stond bij 't roer,
en wat zij zong hoorde ik dat psalmen waren.*

O, dacht ik, o dat daar mijn moeder voer.

Prijs God, zong zij. Zijn hand zal u bewaren

De opa de bruur

*Ek leupe noar et Veer um uut te waein.
Ek waeide uut. De pont voer onversteuerber
van d'iene kaant noar d' aand're, en oneurber
volgden de meeuwen. 'k Wol mi-j ummedraein,
teruggelopen, thuus goan koffiedrinken,
an 't wærk weer noa dit uurtien dat aa'k steul-
toen plotseling mien oge op wat veul
dat joren tot een dag in mi-j deu slinken.*

*Et was een man. Noast em een kiend dat door
wat brökkies brood an vis of ænden voerde.
De opa was vergriesd in veertig joor
en 'k zage oe zien aand et kiend beroerde.
O, dacht ek, o dat toch mien bruur stond door
en met zien kleindochter de ændties voerde.*

Jannie Bakker -Genemuiden-

De oamnd, de nacht

Et laete lecht liekt langzem lös te loaten.
De donkerte kump an. Verbruukte dag en nacht
wörn zo as twie geliefden tot mekaer'ebracht,
zo saemn weer iene. Zonder te proaten
met mien lief, die zo zien eign gedachten ef
en die get ördnen op zien eign meniere
raek ek opies volkomen in de wiere
en stuur' mien zukend oog' dat stoeken blef.

Ek zaag een stærr'. Trækkend as een magneet
deu i-j mi-j skærp mien nietigeid beseffen.
Terwiel de duustere nacht in tweeën reet,

verskeut et lecht, de nacht wörde oneffen.
Mien oge volgde volgzem de komeet.
't Verboesde mi-j, dat dit mi-j zo kon træffen.

Riek van der Wulp -Genemuiden-

Het volgende gedicht is eigenlijk een legende. As het zo midden juli, dagen achter mekare regent, wordt d'r welies 'ezegd: "Het is ook gien wonder het is nou ook Sint Margriet". Die Margriet was een vrouwgje uut het Grunninger laand, die zich het lot van de arme meinsen antrök. Ze haalde geld op bij de rieke boeren en verdelde dat onder de meinsen die het neudig hadden. Umme die reden is zij later ook heilig verklaord. Margriet had trouwens nooit meuite umme geld te kriegen, want de boeren gungen d'r prat op dat ze an Margriet geld gaven. Zij had wel ies 'emarkt dat de boeren tegen mekare opschupten aover hun vrijgevigheid. En nou wol ze wel ies weten of die boeren geld gaven uut medelieden mit de arme meinsen, of dat ze dat deden ter meerdere glorie van zichzulf. Daorumme gung ze een keer verkleed as old arm vrouwgje op pad umme achter de waarheid te komen.

De legende van Pissende Griete

't Is al lang 'e leden,
op 't Grunings plattelaand
woonde daor een rieke boer.
Die woonde daor op staand,

Op een decemberaomd
't was buuten lillek kold,
klopte daor een vrouwgje an.
Dat vrouwgje was al old.

De boerin die duut de deur lös.
"Zeg wat is dat veur gebons.
Wat heb ie hier te zuuken.
En wat mut ie wel van ons?"

"Boerin mag ik hier slaopen
al is het in de schuur.
Ik heb maar dunne kleren,
't is buuten kold en guur.

En he 'j misschien wat eten.
Het gef mij echt niks wat.
Want ik heb toch zo'n honger.
Ik heb nog niks 'e had."

"Welnee", sprak de boerin,
"dat krie'j hier zeker niet.
Want onze goeie gaven,
geve wij wel an Margriet."

Verdrietig gunk het vrouwgje
weer verder deur de nacht.
En niemand zal ooit weten,
wat ze daorbij hef 'edacht.

Maar niet zo gek vuul verder
woonde de boerenknecht.
In z'n vervallen huusie.
Dat huusie was zo slecht.

Zien vrouwe deud de deur lös
en zei toen hiel ontdaon.
"Och meinse kooft toch binnen.
Blief daor niet langer stoan.

Wij zit hier net te eten,
dus schoeft d'r ook maar bij.
't Is wel niet veul bijzunders,
allent wat riestebrij.

Ie kunt hier ook wel sloapen,
't is wel een groot gezin.
Maar doar kun'j nog wel tussen.
Wij schikt een beetie in."

Hiel vrog de aandre morgen,
gung 't vrouwgie weer op pad.
Verkwikt en ook zo dankbaar,
zij had zovuul 'e had.

Maar bij het huus verloaten,
zei zij: "ie war'n zo goed,
d'r rust een grote zegen
op 't eerste wat a'j doet."

De huusvrouw gung maar varder,
woar zij mit bezig was.
Ze had wat stof 'ekregen,
voldoende veur een jas.

Ze wol de stof goan meten,
maar dat was toch te dol,
d'r kwam maar steeds gien ende.
gien ende an de rol.

Tweihonderddartien meter,
ja zovuul stof mat zij.
Maar toen zij even rustte
kwam er gien meter bij

Toen de boerin dit heurde
kreeg zij het haost te kwaad.
Dit had zij kunnen hebben.
Slechts deur een goeie daod.

Maar net een jaortie later,
't was weer zo'n kolde nacht.
Gebeurde er precies
woar de boerin op had 'e wacht.

Weer kwaamp het olde vrouwgie ,
en klopte op de deur.
De boerin was nou hiel aans,
was in een goed humeur.

Kom vrouwgie, kom toch binnen,
kom binnen in ons huus.
het is hier lekker warm.
Gao zitten bij 't fornuus.

Dan maak ik gauw wat eten
want ie hebt vast wel trek.
Wat dacht ie van een dikke
pannekoek mit spek.

En ie blijft hier ook maar slaopen.
De bedstee stiet al klaor.
Mit echte wollen dekens,
wat zu'j toch slaopen daor.

Hiel vrog de aandre morgen
gung 't vrouwgie weer op stap.
Verkwikt en ook zo dankbaar,
zij had zoveel 'e had.

Maar bij het huus verlaoten,
zei zij: "Ie war'n zo goed.
Er rust een grote zegen,
op't eerste wat a'j doet."

De boerin was in heur noppies
hier had zij op 'ewacht.
En wat ze 't eerste doen zul
had zij allang bedacht.

Ze zul eur geld goan tellen,
ja dat was zij van plan.
En veur de dag dan um was,
was zij echt baoven Jan.

Nou much heur niks meer storen.
Want aans was het veurbij.
Dus eerst maar even pissen,
zo riddeneerde zij.

Wat de boerin van plan was
dat hef zij ook 'e daon.
En zo is beste meinsen,
het Leekstermeer ontstaon.

Henk Hooijer -Zwartsluis-

Kört spul van Corrie Overmars -Hasselt-

Zomer

**Wakker worn deur voagelgezang
de zonne kek um et gedien.
Ik vriéve sloap uut d'ooong.
Nog effm genieten
dan...Der uut! Mornstond
ef gold in de mond!
Benèden lacht de tuin mi-j toe.**

Corry Overmars -Hasselt-

Taal

Op de toafel lig een oale schoolfoto, zwat-wit en een bettie gel van 't liggen. De foto is mear dan zestig joar oald en toch wee-k nog precies hoe 't vuuln toen die foto e-maakt wödden.

Ik zie 't jassie dat ik an had, en ik vuule nog 't zachte raandtie knien'nbont langs 't kraagie, 't kriebeln zo lekker teegn mien wange...

Ik zitte in een vliegtuugie op een schoolplein. Op dat vliegtuugie is een bödtie te zien met 't opschrift: Mijn schooljaar 1951.

Neegentien ien'nvieftig. Een boerendörpie midden in Oaveriessel, een tweemansschooltie op een kleine boerschop. Wiej preutn allemaal plat en diegene den buuten schooltied Hollaands preut den mos zich niet anstell'n. Hollaands was veur in de klasse, 't was good da-j 't learn mar doar heul 't ok met op.

Een aandere foto: 1968

Oonze trouwfoto.

Ok nog zwat-wit, allene wat minder gel.

Ok hierop een streppeltie bont, want 't was winter. Zwaan'ndons langs een mooi kaanten jassie en doaronder een langen witten jörk.

De bruudegom, keurig in 't zwat nöast miej, is een helen lieven jong'n mar hij pröt gien plat.

Hij wil 't wel probearn mar a-j der niet met op e-gruuid bint, dan he-j de tonge der niet noar stoan en dan klinkt 't een bettie krange...

Nog een foto, noe 'n mooien gekleurden uut de zeumtiger joaren.

Drie ondeug'nde kindersnuuties nöast mekaar: Oonze wichter!

De earste wöardtjes geeft gien enkel probleem ! Pappa, mamma.

Mar dan...

Wat zegt 't hondje dan?

Uhh...? 't Hondje of 't hundtie?

Een aander veurbeeld: "Niet zo knoeien met je eten, boven je bord blijven!"

Of: "Schei uut met dat gesmear, boam oen böd bliem met dat etten!"

Ja wat mu-j dan, dialect of ABN?

Hoewel, ABN ku-j mangs net zo good ABD nuum'n: Algemeen Beschaaft Dialect, want oaveral zit wel een vlekke an, mar dat gif toch de charme an de taal!

De uitkomst van oonze "tweetaligheid" is dat de wichter het dialect heel good verstoat en der mangs ok wel een mengelmoes van maakt, mar ear "voertaal" is toch wa-w dan mar het ABN zult nuum'n.

Ikzelf bediene mij gearne van 't dialect, mar ik bin duudelijk in de minderheid. En dan is doar die leste foto.

Twee tieners kiek vanof mien smartphone frank en vriej de weareld in:

Mien kleinkinder, de jongste generatie.

Mear dan zestig joar tussen de earste en de leste foto en een weareld van verschil.

Ikke as klein onnozel buutenkind van zeum joar op een schoolfoto bie een klein dörpsschooltie en hier, op 't scharmpie, mien kleinkinder, wichter van disse snelle tied.

As ze mien schriefwark op toafel ziet liggen en 't probeart te leazen zegt ze: "Oma, wat is dat voor een rare taal."

Ik zegge: "Dat is Nedersaksisch, de taal woar ik bie ope-gruujd bin. Een taal den al eeuwen oald is, zelfs oalder dan het officiële Nederlands !

Dus gien rare taal mar een mooie oeroalde taal !

Mien taal !"

Diny Kloek -Hellendoorn-

Suja suja kiendtien...

Door komen twee soldéúties an.

'd Jen et Piet, d' aandre Jan.

Vut Piet! Vut Jan!

Door komen z' allebeidn weer an.

Piet en Jan!

(Genomuiden)

Mooin zomer

*Wiej hebt noe mooie zomerdaegen
Met det waarme angeneame weer
De tempratuurn ko'w good vedraegen
Wiej vekeerd in de goeien atmosfeer.*

*In't veurjoar ha'w toe alns mar reagen
Mar toch brak de zonne eanelik deur
De weareld kwam doar toe inteagen
Gaf toch nog ziene veurjoars kleur.*

*De hortensia zag iej hoastig greuien
Zien struukn gaam zeen mooiste kleurn
En ok de sering begun te bleuien
Heur peers bloom gafn sterke geurn.*

*En in de barmen laanks de weagen
Stun weer het mooiste fluitkruid
As Brusselskant ragfijn eweaven
Te proonken as ne zomerbruid.*

*De zonne löt het laandschop stralen
En mais diej vlög de heugte in
Ok boern könt röstig oadem halen
Den reagn det brach veur um gewin.*

*Ok wieleu meansen bint tevreaden
De zonne warkt op oons gemood
Zo'n zomer is as De hof van eden
Det dut oons leam en hatte good.*

Bittere sukela

Grauwgrune vlækken daansen veur zien ogen.

Met een driftige bewegenge van zien aand prebeert Arend ze wæg te vrieven.

't Lukt maer ten diele. Zien blek dwaelt naar 't raem woor 't lecht deur naar buten springt. 't Spat op de grond in brökkies uut mekaere en vervlög.

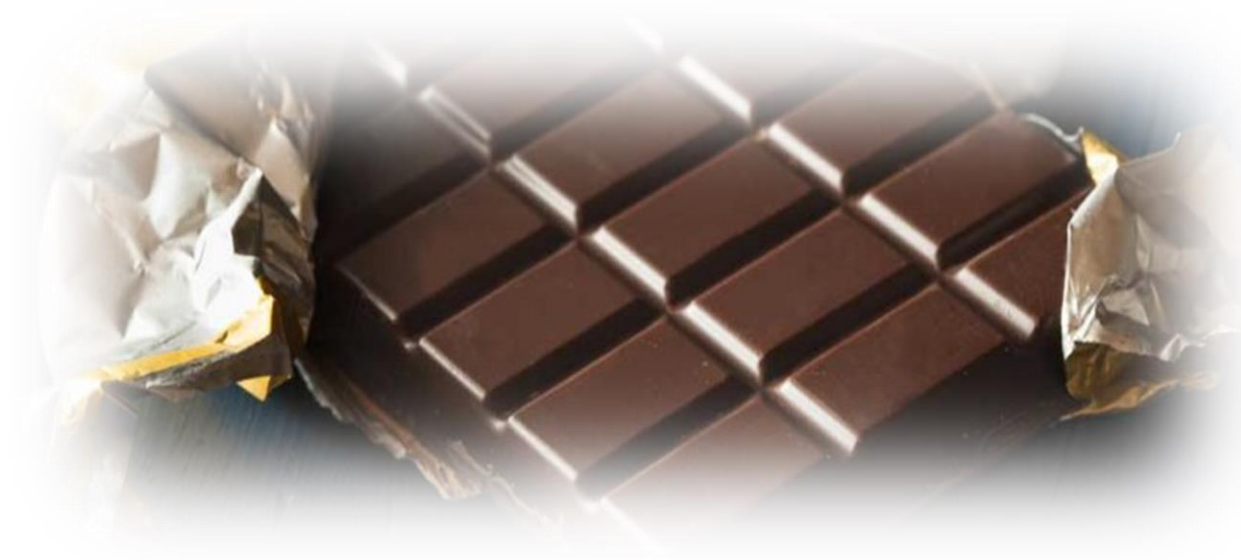
I-j wet dat zien zuster, Aleid, door zit. Zie zit d'r altied umme disse tied, 't eeuwige breien op de skoot en de tillevisie an. I-j kan d'r niet meer tegen, alle oavenden 't zelfde. Die verdi-jde t.v. en dat verskrekkelijke aandwærkien. En dan precies umme tien veur negen een köppien thee met een stukkien bittere sukela. Oe lange al? Tien, vuuftien, twintig joor..? I-j wet 't niet meer. Bittere sukela... as ie ærgens een blauw pepiertien ziet lengn, dan wördt ie al misselijk.

Zien ogen gaan opzied en preberen deur 't donker te dringen, maer 't gewemel op zien netvlies belet dat. I-j aelt díépe deur zien neuze oasem en kan 't duuster roeken. Zal ie nog even een rundtien maeken of toch naar binnen gaan?

Gisteren is ie oordig lange in de kroeg blieden angen omdat die deerne d'r weer ewest was, veur de dærde keer al, maer now saemen met een aander. I-j ad met gieniene eproat en veilig beskærmd in zien ukien zo now en dan wat skichtig opzied ekeken, naar eur, de vrouwe met ogen as vleugels van tropische vlinders. I-j ad die vlinders in zien iele lechem evuuld. Zie ad um niet ies zien zitten, was ielemoale op'egoan in 't gespræk wat ze voerde met de vrouwe tegenover eur.

Toe ze mekaere kusten ad ie beskaemd 't eufd veurover ebeugen en genug ewieten.

Maer toch... weer ef ie niet de grens overskreden... is ie d' r niet op of'estapt... weer te skijterig ewest..! Dat kump netuurlijk deur die stemme in zien eufd, de stemme die al langer dan veertig joor kaernt: "Vrouwen... vrouwen bin niet te vertrouwen!" die iene zinne die zien iele leven be-eerst. De leste tied is 't wat wæg'ezakt, op de achtergrond eraekt, maer vandaege daevert 't deur zien iele wezen, as een störm deur een lös raem. Weer vref ie in zien ogen woor een beeld naar veuren drongt. I-j kan 't wel uuttekenen! Oe old zol ie ewest wezen... dærtiene... veertiene..? Nee jonger nog, want 't was nog op de legere skoele. De meester ad um met zien verkolden snoete naar uus estuurd, omdat ie um gaans niet lækker vuulde en toe ie uut de linnenkaste een skone zaldoek wol pakken zag ie ze...zien moejer en een aandere kerel... in bééde. Op de overloop strukeld' ie al over een blauwe overal. Zien mond was vol'estroomd met galle totdat ie d'r zowat in stekte. O nee, zie adden um niet ezien en i-j ef nooit wat ezægd, maer vrouwen... niet te vertrouwen!

Met stieve bienen kump Arend in bewegenge. 't Is ier buten kolder dan ie toe wil geven. Now wat dut ie... thuus blieven of toch weer op pad gaan? I-j kös veur 't eerste, wil in 't café gien ni-je confrontatie angoan. Met stroeve mond en ærde ogen stapt ie de kaemer in, löp noar de tillevisie, drukt um uut en grep in dezelfde bewegenge de kraante mee. De stilte vælt neer as een dooie vliege in de veinsterbaanke. 't Dut Aleid verwonderd opkieken, maer zie zæg neks. De iele oavend is de kaemer tot an 't plafond vol met woorden die nooit ezægd zullen wörden.

's Naches umme drie uur is Arend, noa iel wat prakezieren, d'r uut. Van elf tot twee is ie bezig ewest umme alles op een ri-jgien te zetten. I-j muut de grens die ie zelf op'ewörpen ef veurbi-j, d'r overén, i-j muut! Nog langerder saemen met Aleid in dit uus optrækken wil ie niet. Zie draeien maer in één smal, saai kringien rond en ærgeren mekaere bi-j 't leven. Kleine dingen, zoas bi-jveurbeeld die broen met zwærte knippe die ze altied maer in eur oor ef. I-j kan um bi-j tieden soms wel deur de roeten smieten. En dan eur meniere van doen. Zie is net een oele, een nachtvlinder die gien nachtlecht kan verdraegen. As ie iel eerlijk is, muut ie wel toegeven dat 't veur eur ook niet altied gemakkelijk is, zo'k angenaem gezelskap is ie now ook weer niet. Doorumme niet langerder wachten maer de knuppel in 't oenderokke gooien, i-j is d'r an toe. D'r zal toch æcht wel een vrouwe wezen die wel te vertrouwen is en zie oeft ook gien vlinderogen te ebben, dat is toch maer de butenkaante.

Tegen kwært veur viere leg de brief kloor, de postzegel d'r op. I-j kan preberen nog een paer uur ruste te pakken, maer eigenlijk liekt 't um beter umme de enveloppe zelf bi-j de kraante te bezörgen, dat veurkump weer allerlei vroageri-je. I-j gaept

een keer, rækt um uut en löp dan op de tienen met de brief in zien aand de trappe of. I-j dut de butendeure zæchies achter um dechte, Aleid oeft niet wakker te wörn. As ie in de eerste versnellige wægredt ziet ie dat 't al wat begint te lechten. Op de skeidige tussen un ærf en de wæg, wanneer de auto een skærpe bocht noar ræchts maekt, vuult 't of ie letterlijk een grens passiert.

De eerstkomende daegen verlopen in skienbare ruste, d'r wördt niet vule eproat, beiden goan un eigen gaangk. 't Liekt asof un sproakwaeter in de zonne verdampt is. Arend is 's oavends de deure uut, Aleid breit en kek noar eur geliefde soaps. Zie slöt 't köppien thee maer over en nemp een glas sap. De supermaerkt ad gisteren de pure sukela in de reclame, maer toe zie langs 't skap kwam pakte een vrouwe veur eur net 't leste stuk. Dan maer gien thee.

As an 't einde van de weke Arend de kraante wil lezen mist ie 't binnenblad maer gelukkig ziet ie 't noast de vaste plæk van zien zuster lengn. I-j sköf 't onder zien trui en nemp 't mee noar zien kaemer. De sleutel in de deure draeit ie umme, wat eigenlijk ielemoale tegen zien gewoonte in is. Op de raand van bééde zöcht ie op de middelste pagina, viendt dan in een ukien wat ie zöcht.

MAN VAN MIDDELBARE LEEFTIJD,
DIE NIET MEER VERBITTERD WIL
ZIJN, ZOEKT VROUW OF VRIENDIN
GEEN VLINDERACHTIG TYPE
BRIEVEN ONDER NUMMER 328

Weer komen de vlækken veur zien ogen, maer 't liekt of ze aanders daansen.

De weke d'r op maekt Arend weer 't reisien noar de redactie van de kraante en as ie terugge redt ef ie zo'n zeuven, acht brieven in zien binnenzak. De deerne achter de balie ef wat ni-jskierig noar um ekeken en zee dat ie MARA onder de advertentie ad muten zetten, maer i-j deu of ie d'r niet begreep. Skone skien... i-j begrep eur duvelsgoed, zovule ef zien moejer um wel uut de bubel bi-j'ebracht.

Wat gegeneerd, wederom met gezwiemer veur d' ogen les Arend laeter op d' oavend alle brieven drie keer deur. Aleid is vrog noar bééde egoan.

Allerlei ienzemeid, verlangen en frustratie wördt over um uut'estört. Iéne brief springt d'r direct al uut en noa drie keer lezen ielemoale. 't Dut vertrouwd, wærm en eigen an. Nog dezelfde dag skref ie, onder antwoordnummer van de kraante, weerumme. Maekt een ofsproake veur de zoaterdag in de veuroavend, umme zeuven uur. Nee niet in de dörpskroeg, maer in een nette gelegeneid in een dörp wat wiederop. 't Kump goed uut, Aleid ef die dag een ofsproake met een olde vriendin, dus oeft ie ook alles niet te verklaren en uut te laegen, want normaal gespreuken get

ie altied pas noa negen uur op pad. I-j ef een poze prakkesierd over een erkenningsteken, een rooie roze viendt ie zo ofgezaegd. 't Is een plakke sukela ewörn, een grote want een kleine vælt niet op. Oe ie door bi-j kwam kan ie niet uutlaegen, 't leek wel of de penne dat uut eigen initiatief op papier zette. Eigenlijk viendt ie 't zo gæk nog niet, wie wet oevule gasten niet rozen bi-j eur zullen emn en dan koom ie maer in de wiere.

I-j aelt op zoaterdagmiddug zien alve kleerkaste leeg. Wat doe 'j bi-j zo 'n gelegenge now veur kleren an? Sportief of gekleed, i-j wet 't niet. 't Wördt een nette trui, per slot van rekenge oef ie oe ook niet aandere veur te doen, dan daa 'j bin. Kwært over zesse precies stært ie zien auto. Met dat ie de draei wil maeken, die een paer daegen eerder nog een begrenzige vörnde, slæt de skrek um umme 't ærte. De sukela... i-j is vergeten sukela te kopen en alles is now dechte, 't is zoaterdagavond. Automatisch get zien voet op 't gaspedaal naor boven en i-j stuurt de auto een dam van een stuk weiland in. Wat is ie een koendert, verget ie sukela te aelen, zet 't in de brief en verget 't zelf! Now... dan maer gien sukela. As zie 't bi-j eur ef dan erkent i-j eur toch? Deur 't op'ontold is ie tien minuten te laete. Bi-j de deure skrukelt ie. As ie now værder get is de grens definitief overskreden en kan ie niet terugge. I-j wil ook niet terugge. I-j wil die eigen opgelaegde grens kwiet, de streep een einde værder trækken.

't Eerste wat ie ziet as ie over de drumpel stapt is een broenzwærte oorknippe. 't Oor op de nærms get um ræchtvereinde stoan en 't bloed trækt uut zien gezechte. 't Kreg de kleur van de asse van 't vuur in de eerd. 't Bekende achtereufd met 't opgesteuken oor liekt um an te grijnzen en as ie over eur skolder én kek ziet ie een dekke plakke sukela op toafel lengn... bittere sukela! Zien maege stuwt naar boven en i-j vuult dat ie muut overgeven. Met twie stappen is ie weer buten de deure en kan nog net op tied de struken aelen.

Riek van der Wulp -Genemuiden-
